

Atât de mare este răutatea omenească, încât – în pofida evidenței – unii dintre semeni (răuvoitorii și/sau invidioșii) susțin cu mereu tânăra vehemență a meseriei de cârcotaș că în România postdecembristă se poate vorbi de un real progres doar în vastul și dinamicul proces de înciocoire prin minciună și hoție mai ceva ca-n faimoșii noștri codri de odinioară, prin tripleta murdărie-mojicie-manelizare și asaltul subculturii triumfătoare. Dar cu bună-știință toți acești cusurgii dau uitării marile noastre realizări din plan social și politic, o logică și absolut normală compensație după lichidarea în regim de urgență a industriei, agriculturii și transporturilor (feroviare, maritime, fluviale), dimpreună cu frumusețea și înțelepciunea fundamentelor românismului multiseclar: cinste-omenie-teamă de păcat-credință sinceră în Dumnezeu-hărnicie-dragoste de țară, semeni și întreaga lucrare divină.

(Iată cea mai convingătoare dovadă în acest sens. Predecesorii noștri din urmă cu un veac o duceau cu mult mai greu ca grosul românilor de astăzi – țăranii mai ales (și aceștia erau majoritatea zdrobitoare) trudeau nu glumă la boieri și pe palma lor de pământ ca să țină în picioare un bordei plin ochi de plozi. Cu toate astea, cu excepțiile total nesemnificative, ei nu măcelăreau pădurile, livezile și perdelele de protecție de la șes, ci, dimpotrivă, le iubeau, îngrijeau și protejau ca să le poată lăsa moștenire urmașilor postdecembriști, care – iată – într-un sfert de veac au făcut praf și pulbere din străduința ades încărcată de jertfă a mai multor generații de înaintași...)

În plan social sunt vizibile pentru toată suflarea românească atât gropile din asfaltul drumurilor fără egal în Uniunea Europeană, cât și hăurile fără fund ale statului jecmănit și ale jecmănitorilor fără rușine (din afară se vede chiar mai bine decât din lăuntrul țării!), dar numai unii realizează că actuala populație a României este alcătuită din două părți distincte: cetățenii, adică românii conștienți de responsabilități (față de țară și generațiile următoare) poate într-o mai mare măsură decât de propriile lor drepturi (ăștia sunt adevărații creștini), și simplii locuitori pe aceste meleaguri, respectiv aceia care nu vor să știe decât de drepturile lor, deseori drepturi necuvenite (ex. ajutoare sociale nemeritate și pensii procurate pe căi dubioase), care realmente își vând votul sau atomul de putere cetățenească pe un blid de linte și apoi o șterg în străinătate când constată cu parapon că li s-au îngădit drepturile strict necesare pentru continuarea unui dulce trai parazitar. Firește că ajunși în străinătate, toți aceștia nu uită să acuze România de inutilitatea vieții lor, dar nu-și uită nici faimoasele năravuri certate cu legile de pretutindeni, prin care aduc grave prejudicii tuturor românilor...

În plan politic lucrurile sunt într-atât de bine oglindite de largul și îndelung bătătoritul drum al tuturor politrucilor postdecembriști, încât politica dâmbovițeană a devenit nu numai un nou Eldorado al căpătuirii peste noapte, ci și modalitatea nelegiuită dar confraternă (a se citi tovarășească), prin care își scapă pielea atât aceia ce au călcat pe bec mai înainte de-a se devota clanului și partidului, cât mai ales aceia care o fac sistematic și sfidător de oaie cu binecuvântarea mai marilor într-ale fărădelegilor.

Lucru, de altminteri, dovedit până la îngrețoșare (pe când revolta?) de mulțimea șparlamentarilor cu dosare penale în regulă, iar mai nou de halucinantele dezvinovățiri ale procurorului premier, care refuză să-și dea demisia, pe motiv că – atenție! – faptele de corupție de care este acuzat au fost săvârșite înainte de intrarea lui în politică!

Păi bine, nenicule fără obraz! Tu de aia ai intrat în politică și de aia ții cu dinții de scaunul de prim ministru, ca nelegiurile tale din trecutul nu prea îndepărtat (și cine știe câte or mai fi) să fie serios umbrite, ca atare date uitării sub avalanșa acelora săvârșite în calitate de premier și șef de partid putred până în măduva oaselor, bunăoară așa ca memorabilul plagiat uitat doar de tine și iertat doar de ai tăi?!

Ne lamentăm că într-un sfert de secol n-am izbutit să ne formăm o adevărată clasă politică. Dar cât, mă rog, ar putea să reziste (necompromiși prin uneltiri sau neinfestați) o mână de politicieni cu adevărat onești și devotați alegătorilor în marea masă a politrucilor nedemni și corupți, care prin alde Călin Popescu Tăriceanu și Gabriel Oprea au ridicat oribilul lor politrucianism predispus trădării la rangul acelei jalnice arte a guvernării, ce are ca scop secătuirea țării de resurse și înrobirea generațiilor viitoare de români pentru Dumnezeu știe câți ani de-acu înainte?!...

Sighetu Marmăției,

George PETROVAI

15 iunie 2015